

enskomster. Men frivillige Overenskomster kan man jo ikke saadan gaa hen og faa, før man har et Stykke Arbejde at slutte den frivillige Overenskomst paa, og al den Stund Industrien har helt eller delvis lukket, er der jo ikke meget at slutte frivillige Overenskomster paa. Og man husker maaske, hvorledes det gik, da man for nylig havde et stort Stykke Arbejde: Arbejderne afviste ikke den frivillige Overenskomst, men Arbejdet blev alligevel ikke her i Landet. Frivillige Overenskomster anviser altsaa det ærede Medlem. Men hvorledes skal frivillige Overenskomster tilvejebringes? De skal tilvejebringes ved at opretholde Arbejdsløsheden og derved tvinge Arbejderklassen som Helhed ind paa de frivillige Overenskomster. Det er Sandheden. Det er, hvad det ærede Medlem ønsker: at bruge 80—90.000 arbejdsløse som Tvangsmiddel overfor hele Arbejderklassen. Vi husker jo da et og andet, vi husker det ærede Medlem Hr. Knud Kristensens Ord for nogle Dage siden. Det ærede Medlem Hr. Slebsager synes ikke rigtig at huske den Slags Ting, og jeg maa derfor opfriske hans Hukommelse. Det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen, der jo var en af Venstres Ordførere ved Sagens første Behandling, gjorde sig til Talsmand for, at man flot skulde tilbyde at nedsætte Rigsdagsdiæterne en Smule, thi sagde det ærede Medlem — det staar Sp. 3928 —: „Det er ganske vist ikke af økonomisk stor Rækkevidde, men det giver baade en moralsk Ret og en vis moralsk Styrke til at hævde Kravet om Nedsættelse overfor andre“. Det er altsaa Tendensen, at man skal bruge de Tvangsmidler, man har for Haanden, opretholde Arbejdsløsheden for at tvinge saakaldte frivillige Overenskomster frem, spille en lille Film med nogle Øres Afslag af Rigsdagsdiæterne for derefter at komme til Fattigfolk og tvinge dem med dette Vidnesbyrd til at give Afkald paa en rimelig Løn. Vi har i de sidste Dage set et pragtfuldt Eksempel paa, hvad det er, man tilsigter fra den Side, som det ærede Medlem Hr. Slebsager særlig repræsenterer. Landarbejderforbundet har for et Par Dage siden ført Forhandlinger om en ny Overenskomst. Landarbejderforbundet har ikke en Overenskomst som Industriarbejdernes, der giver en automatisk Lønnedgang efter Pristallet, det har et andet System, hvorefter Lønnen nedsættes eller forhøjes efter et vist Skøn over Landbrugets Indtægtsforhold, og man resolverede for nogle Maaneder siden, at Forholdene havde forværret sig saadan for

Landbruget, at Landbrugets Arbejdsløninger skulde nedsættes med 10 pCt., og denne Lønedsættelse er retmæssigt effektueret. Nu skulde man altsaa forhandle om Overenskomstens Fornyelse, og hvilket Krav stillede man saa? 20 pCt. yderligere Nedsættelse for Landarbejderne, hvis Løn i Forvejen er meget lav! 20 pCt. Nedsættelse udover de 10 pCt., de nylig har maattet gaa ind paa, vilde medføre, at Landarbejdernes, Daglejernes Timeløn kom ned paa 40 à 50 Ø. Mener man virkelig, at det er en Løn, der svarer til, hvad der er nødvendigt for et Menneske til at leve af?

Det ærede Medlem Hr. Slebsager opholdt sig imidlertid ikke blot ved Lønnen. Han mente ogsaa at være i Stand til at sige, hvorledes Industrierne bedømte det foreliggende Lovforslag, og han slog fast, saa godt han nu kunde det, at der i Industrierne var en overvejende Modstand mod dette Forslag. Tør jeg spørge, hvor ved det ærede Medlem det fra? Har det ærede Medlem foretaget nogen Art af Undersøgelse i saa Henseende, udover at han har talt med en eller anden Venstrearbejdsgiver og af ham faaet at vide, at man selvfølgelig gik imod det. Fra det Organ, der er i Stand til at tale paa Industriens Vegne, foreligger i hvert Fald intet, som støtter det ærede Medlems Paastand. Hvis det var rigtigt, hvad det ærede Medlem saaledes siger, ved jeg ikke, hvorfor Industriraadet — jeg kender ikke Afstemningstallene, men Industriraadet som saadant har i alt Fald vedtaget det modsatte af, hvad det ærede Medlem her paastaar. Det ærede Medlem sagde imidlertid, for dog at have noget at støtte sig til: At den Modstand er til Stede, viser sig jo, naar man læser Industriraadets Vedtagelse — det vil sige, naar man læser den rigtigt, sagde det ærede Medlem. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem er den eneste, der kan læse Beslutningen rigtigt. Jeg kan i alt Fald ikke faa det ud af den, at Industrien er imod Forslaget, thi der staar det modsatte. Og jeg plejer at bygge paa, hvad der staar i en Skrivelse, ikke paa, hvad der ikke staar. Der staar i denne Skrivelse, af hvilken jeg sikkert med den højtærede Formands Tilladelse tør citere et Par Linier: „Da der imidlertid ved Regeringens Forslag skabes Mulighed for nogen Beskæftigelse indenfor disse Rammer“ — altsaa Industriens — „og da det nu foreliggende Forslag yderligere maa betragtes som et Led i mere almindelige Kriseværnsforanstaltninger, har Industriraadet for sit Vedkommende ikke ment at burde modsætte